

ρουσι σκύλων κεφαλῆς, καὶ ἄλλη ἐν ἡ ψιττακὸς ἐξευγμένος εἰς ἄρμα ἐλαύνεται ὑπὸ τέτιγος, εἰκὼν τοῦ Σενέκα, τὴν αὐτοκράτορα Νέρωνα διευθύνοντος. Καὶ ὁ μεσαιὼν δέ, (*) ἐξήσκησε τὸ αἰώνιον σκῶμμα ἐπὶ τε θεῶν καὶ ἀνθρωπίνων » (L' Illustration, Τόμ. ΚΒ'. Ἀριθ. 522).

Τετέλεσται οἱ γλύπται, οἱ ζωγράφοι καὶ οἱ ποιηταὶ τῆς Ἑλλάδος εἰς πάντα τὰ ἀντικείμενα καὶ διὰ παντὸς τρόπου εἰργάσθησαν. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Ὁράτιος ἐλυπεῖτο διότι μόνον μιμητὴς ἦτο.

Γαλλιογράφοι τοιαῦται ἦσαν ἐκτεθειμέναι ἐν τῇ στοᾷ τοῦ Φαβρικίου, καὶ τινες ἐξ αὐτῶν, διασωθεῖσαι καὶ εἰς ἡμᾶς, καταδεικνύουσι τὴν κωμικὴν εὐφυΐαν καὶ ἐπιτηδειότητα τῶν ποιησάντων (L' Illustration, Τόμ. ΚΒ'. Ἀριθ. 524.)

Τίνος πρόσωπον εἶναι ἐκεῖνο, τὸ μετὰ κωμικῆς ἀπλότητος καὶ ἀφελείας μηχανημένον καὶ τίς ὁ φέρων μὲν αὐτὸ, παράδοξον δὲ θέσιν ἀνδρὸς ἀμηχανοῦντος ἔχων;

Ἔστι δῖπον ἐπὶ γῆς καὶ τετράπον, οὐ μίᾳ φωνῇ, καὶ τρίπον ἀλλάσσει δὲ φωνὴν μόνον, ἔσο' ἐπὶ γαίαν ἔρπετά γίνηται, ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον. Ἄλλ' ὅποταν κλειστοῖσιν ἐπείγομενον ποσὶ βαίη, ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφαιρότατον πέλει αὐτοῦ.

Ἄπορεῖ ὁ Οἰδίπους πρὸς τὸ αἶνιγμα τῆς Σφιγγὸς καὶ τὸ γένειον ἐπιπυκνύεται πρὸς τὰ κάτω, ἀληθὴς μυιοσόβη, καὶ περιτετυλιγμένος κάθηται ἐν τῇ χλαμύδι, ὡς ἐσπαργανωμένον νήπιον, μαντικὴν βράβδον ἐν τῇ χειρὶ ἔχων ἔχει μέτωπον εὐφρῆς ὁ στρεβλόβριν' ἢ δ' ἀπέναντι δασύκερκος καὶ σαινοῦρις ἀλώπηξ, ἀντὶ τῆς εὐφροῦς Σφιγγὸς, ὡς τῆς πονηρίας καὶ ἀγχινοίας σύμβολον καίται καὶ ἐμφαντικῶς ἐπαναλαμβάνει τὸ δύσκολον αἶνιγμα.

Τὰ δύο προκτιθέμενα ἐκ χαλκοῦ εἰδώλια ἀνήκουσιν εἰς τὸ νομισματικὸν μουσεῖον τῶν Παρισίων· τὸ μὲν παρίσταναι ἄρκετον τὸ δὲ μῶν Ποντικόν, περιβεβλημένους τὴν ῥωμαϊκὴν τήβεννον, ἀναμειβύτως εἰκόνας γνωστῶν ἀνδρῶν, ὧν εἴτε τὸ ὄνομα εἴτε ὁ χαρακτήρ ὁμοιάζει πρὸς τὸ ὄνομα ἢ τὸν χαρακτήρα ἐκαστέρου τῶν ζώων διότι, λέγει ὁ Φιλῆμων

τοῖς μὲν θηρίοις
ἔδοιχ' ἐκάστῳ κατὰ γένος μίαν φύσιν
ἅπαντες οἱ λέοντες εἰσὶν ἀλκιμοὶ
δειλοί πάλιν ἐξῆς πάντες εἰσὶν οἱ λαγῶ.
Οὐκ ἔστ' ἀλώπηξ ἢ μὲν εἶρων τῆ φύσει
ἢ δ' αὐθέκαστος· ἀλλ' ἐάν τρισμυρίας
ἀλώπηκας τις συναγάγῃ, μίαν φύσιν
ἀπαξασσῶν ὄψεται τρόπον θ' ἓνα.
Ἡμῶν δ' ὅσα καὶ τὰ σώματ' ἐστὶ τὸν ἀρεθμὸν
καθενός, τοσοῦτους ἔστι καὶ τρόπους ἰδεῖν.

(*) Καὶ αὐτὸς ὁ ὑπὸ τὸν Τουρκικὸν ζυγὸν ἐληνισμός, ὡς π. χ. ἐν τῇ βίβλῳ Ἡ ἀλήθεια κριτικῆς, περὶ τῆς 13ῆς Πανδ. τόμ. Η'. σελ. 178.